

Cançons funeràries

POR

JOAN AMADES

Conservador del Museu d'Indústries i Arts Populares de Barcelon

A la illa de Mallorca perdura encara el costum de cantar cançons funeràries descriptives del procés de la malaltia del difunt i laudatòries i expositives de les seves qualitats i virtuts.

Moltes cultures han posseït cançons funeràries destinades a cantar les gestes de llurs herois i els fets sobresortints de llurs guerrers, cançons en la majoria dels casos posades en boca de dones que en tots els temps i en diverses cultures han estat o són encara les cantaires per excel·lència de totes les emocions reflectides i transmeses per la cançó. Una evolució dels cants funeraris fou el costum propi de nombroses pobles d'assistir les vidues a l'enterrament de llur marit, plorant desesperadament darrera del difunt referint amb desesperació més o menys afectada les qualitats de llur espòs. Una gradació atenuada del costum foren les ploraneres a sou que formaven part del seguicis funeraris tot plorant amb grans crits. Fins fa ben poc en alguns llogarrets de les Goles de l'Ebre encara els parents que assistien a un enterrament cridaven desesperadament i es desfeien en lloances i en mostres desmesurades d'afecte. Una darrera gradació dels cants funeraris la constitueix el panagíric fet al moment de soterrar un difunt per part d'un propi parent o del sacerdot, costum que ha perdurat fins no fa gaire per diferents poblets del Pirineu central català.

A la illa de Mallorca existeix el costum que tendeix a extingir-se que quan mor un fadrí o una fadrina que festeja, el seu promès o la seva promesa, encarregui a un versaire vulgar o a un glossador el dictat d'una cançó de caràcter narratiu, explicativa de les particulars de la malaltia i de la defunció. Uns dies després de l'enterrament en dia i hora que s'anuncia prèviament a tot el veïnat i que ordinàriament sol ésser dia feiner i vers l'hora de dinar, el qui ha dictat la cançó, o bé l'enamorat que l'ha feta escriure, canta la cançó en ple carrer, vora de la casa del

difunt, amb to melangiós i compungit, comunicant al cant gravetat i severitat. El veïnat acut a escoltar-lo amb gran silenci i amb certa unció religiosa que participa del respecte que sent el poble vers tot allò que es refereix a la mort. La cantada constitueix el darrer tribut col·lectiu de caràcter públic dedicat al difunt.

La única melodia que ens és coneguda d'aquesta categoria de cançons, és tota melangiosa i sentida com escau a la seva condició. Creiem molt possible que sigui la sola tonada emprada en tota la illa.

A jutjar per una de les cançons funeràries que ens és coneguda, el costum de fer dictar cançons narratives del trapàs, no era exclusiu dels enamorats puix la que ens referim descriu la defunció d'un sacerdot. Potser fou feta dictar pels seus familiars i qui sap si per els seus feligresos.

Es dona el cas d'enamorats que a més de fer dictar la cançó, la feien estampar en fulls sols amb plec de quatre planes, en quart, de manera semblant als impresos de literatura vulgar de canya in cordill i es confonien amb els romanços de cec i la demás literatura dels analfabets, com una curiosa faceta del polícrom temari d'aquest gènere de poesia, tan preferit per les masses i que tant ha influït en la cultura dels humils. L'estampació de les cançons augmentava considerablement llur difusió en el temps i en l'espai; de les sis versions que donem, una d'elles fou recollida directament de la veu del poble per EN BALTASAR SAMPER l'any 1924 a la població de Caimari, les altres foren impreses i nosaltres fa vers una quarentena d'anys vam adquirir-les en una parada de romanços i d'imatgeria popular, instal·lada en una guingueta coneguda per «sa caseta de fusta» instal·lada a sa Baixada des Teatre, de Ciutat de Mallorca. Els documents refereixen casos esdevinguts a la darrerria del segle passat els quals podem oferir avui als nostres llegidors mercès a haver estat estampats.

Les cançons que transcrivim pertanyen a l'extens grup de les amoroses, ordinàriament el més nombrós en els cançoners tradicionals dels pobles mediterranis, la gran majoria d'elles posades en boca de galant. Comunament la cançó és de patrimoni femení, l'home només sol cantar quan està enamorat. Sota la influència d'una intensa afecció amorosa canta de goig per ponderar les gràcies de la seva estimada i per donar expansió als seus sentiments de joia; o bé pulsa la lira per esplanar les seves contrarietats quan se sent ferit pel desdeny o quan l'aplanen dolors majors com en el cas de les cançons funeràries.

Considerant les cançons que comentem sota un prisma psicològic, podem dir que cauen dins de la mateixa categoria dels ex-vots els quals

en una bona part de casos responen tant o més al desig de propagar la pena i la contrarietat que els ha motivat, com l'afany d'agrair a la imatge indicada el favor esperat. Si l'ex-vot es limités simplement a testimoniar l'agraïment sentit, bastaria la seva senzilla ofrena sense fer constar el nom ni les causes que l'han motivat, les quals són prou conegudes de la persona sagrada que ha obrat el miracle i a la qual va adreçada l'ofrena. L'ex-vot participa en bona part del goig de comunicar als demés la contrarietat suferta com un fet natural i espontani conduent a l'allaugeriment de les penes fent-ne partíceps als demés. Hi ha cançons que constitueixen veritablement un ex-vot. La tradició ens parla d'un pelegrí que de retorn de Roma vora d'un estany dels afores de Barcelona trobà un cadàver. El carregà dalt de l'ase i el va portar a la ciutat. La justícia el va inculpar d'haver-lo mort i el condemnà a la darrera pena. El romeu era devot de la Mare del Carme i li demanà que fes prevaler la seva innocència i que li salvés la vida. El prec de l'innocent va ésser escoltat i van fracassar miraculosament els diversos intents portats a terme pel botxí per a llevar la vida al condemnat. El pelegrí agraià a la Mare de Déu pel favor que n'havia rebut, va dictar una cançó narrativa del cas i va anar a cantar-la pel món per tal de difondre el miracle. El P. CAMÓS en la seva obra «El Jardín de Maria plantado en el Principado de Cataluña» publicada el 1657, refereix aquesta tradició que la localitza a Girona i la relaciona amb el santuari de la Mare de Déu dels Angels dels afores d'aquella ciutat. Nosaltres hem recollits diverses versions de la cançó que tenim publicada i se la troba en els cançoners aplegats per d'altres col·lectors. A la darrereria del segle passat voltava pels carrers de Barcelona un captaire que implorava caritat a canvi d'un romanço que ell mateix cantava, descriptiu d'un fet truculent del que ell n'havia estat protagonista, segons deia, i com a testimoni de veracitat ensenyava unes cicatrius resultants de les ferides sufertes. Coneixem diverses edicions del romanço que devia resultar productiu, car en algunes d'elles es fa constar que és propietat. Aquestes cançons són de la mateixa condició que les funeràries mallorquines i cauen plenament dins de la categoria dels ex-vots.

El costum mallorquí de fer dictar una cançó narrativa del traspàs d'una defunció, el de cantar-la a la via pública i el de fer-la imprimir i vendre-la a tall de romanço de literatura de fil i canya, tenen un precedent en les oracions i en les cançons fúnebres dedicades a descriure la mort de reis i de prínceps, les quals eren cantades en les places per juglars primer i cecs pidolaires més tard, i estampades en fulls

voladers amb la faisó tipogràfica pròpia de la literatura vulgar de fil i canya a través de les quals han arribat fins a nosaltres confoses i barrejades amb la turbamulta de romanços de temes truculents i faceciosos.

Donem les cançons funeràries mallorquines actuals que ens són conegudes:

*Na Tonica Mir ja està
sepultada del Senyor.
Molta pena i tristor
an en Joan va causar
quan la duïen a enterrar;
no la va poder arribar,
perqué un rato li faltà
sa salut i es valor*
.....

*Na Margalida Canyellas
a 15 d'abril morí,
des pobles de Marratxí
atlota de ses més belles,
qual mort tothom sentí.
A 15 d'abril morí
de l'any vuitanta-vuit,
casa seva va quedar buit;
com s'esperit li hagué fugit
tot es poble s'entristí.
Ella era s'infant sa mare
i en forts crits desitjara
tant ella com el seu pare
nos deixave uis de dir-ho.
En Mateu i en Miquel
ploraven també a balquena
i na Francisc i Magdalena;
Déu vos dó a tots gràcia plena
per veure-la en el cel.
Adam i Eva Déu creà
diu l'Escriptura Sagrada
i a tots amb una vegada
a la mort mos subjectà,*

*un avui, s'altre demà
ningú podrà escapar,
ni ningú pot reftar
sa mort que Déu ha posada.
Aquesta roca encarnada
estava a dins ciutat,
un senyor viudo ha quedat,
oh jove desgraciada!
I senyor desgraciat
d'ençà que s'havia casat
amb aquesta temporada!
Germans si voleu sentir
sa vida d'una criada
i ja és morta i enterrada,
a 15 d'abril morí,
d'entre nosaltres ens fugí,
per això mos toca dir
que la vegem a la fi
en la glòria coronada.
El primer dia d'abril
sa començà a emmalaltir,
i el segon ja va acudir
a Marratxí en so carril,
bé es dequentà des perill
però no en pogué fugir,
perquè la mort l'aglapí
i a sa vida tallà en fil.
Com va arribar a casa seva
reposa en so seu descans,
va cridar els seus germans
i els donà es molts anys,
en la companya seva,
empero sa vida és breva*

perquè el Bon Jesús mos lleva
 en voler ses dues mans.
 Com ella va haver dinat
 se'n va anar a passetjar
 a riure i a folgar
 per allà amb algun veinat,
 de Déu era decretat,
 i mai s'hauria pensat
 que allà un mal tan sobrat
 tan prest hagués de trobar.
 A Marratxí va arribar
 i feines no n'hi tenia,
 però ella es divertia
 en sa gent que conexia
 anar-la a saludar,
 ja podreu considerar
 que no es devia pensar
 que la mort la perseguia.
 Se'n va anar a Marratxí
 triste i desconsolada
 i com va arribar a sa mare
 la va haver de desvestir;
 poca en devia tenir
 d'alegria i endolada
 de sa senyora enterrada,
 qui per febrer va morir.
 El metge heu d'anar a cercar
 ma mare i heu de fer via
 que d'aquí demà migdia
 si aquest mal així seguia
 m'haurien duta a enterrar
 perquè he pogut observar
 de que Déu me vol donar
 per meu gust poca alegria.
 Sa mare el va anar a cercar
 perquè no tingué passatge,
 podreu pensar quin viatge
 de pena, li va donar,
 que per poder-se curar
 ja li faltava el coratge

es mal va prendre vantatge
 i remei no es trobà.
 El metge vingué aviat
 com l'anaren a cercar,
 i lo que li va trobar
 molta de febre an es cap,
 d'aquest mai no n'hi ha cap
 germans qui es puga salvar;
 son pare estava asullà
 i com el sentí parlar
 mal de cor li va agafar
 i va caure acubat.
 El metge los comanà
 com la va haver medicada:
 — L'haureu de tenir cuidada
 que l'haurem de combregar
 perquè me pareix que està
 de la mort adelantada,
 en haver-li confessada
 procurau no perllongar. —
 Com la varen combregar
 hi va anar poqueta gent,
 però gran pena i turment
 a tothom los va causar,
 com la sentien parlar
 amb tot es coneixement;
 no és com un desvertiment
 que per riure sols se fa.
 Cridà son pare i sa mare,
 germanes i un germà seu;
 — En sa voluntad de Déu,
 de morir m'he aconhortada
 no s'estiguen desconsolada,
 ma mare, que tal vegada
 en el cel m'han destinada
 com una mare de Déu.
 Com va arribar an es dissabte
 qui sa va posar a plorar,
 sa gent seva va cridar:
 — D'aquest món me'n vull anar

que es mal que tinc ja me basta,
 no ploreu d'aquesta casta,
 perquè això és una tasca
 que tots havem d'acabar.
 Com sa mare va cridar
 a les deu o mitja nit
 prompte ja li va haver dit:
 — Fes via, fes-me el vestit
 que al punt m'haureu de mudar,
 l'ànima meva se'n va,
 a vós i demés que hi ha
 a tothom dic bona nit.
 Sa mare se consumia
 i res li feia profit,
 de veure que a dins el llit
 hi tenia s'alegria,
 i sa filla cada dia
 li demanava el vestit
 fins que el tingueren cosit
 comprat a Santa Maria.
 An es dinou anys entrava
 es mes que se va morir;
 mirau quin mal que dormí
 a sa gent seva donava,
 s'esperit ja li faltava
 i encara endevinava
 a dir a tothom que hi anava:
 — Tots plegats pregau per mi.
 Per estar aconhortada.
 En el Pont d'Inca s'envià
 per fer venir D. Gaspar,
 emperó com la mirà
 ja la trobà carregada,
 i en que estàs ben respectada
 a sa hora senyalada
 s'ànima a Déu va entregar.
 Com la veren badalar
 en aquell cos preciós,
 va donar un adió
 baixet i molt piadós

qui tothom va fer plorar,
 de veure que va donar
 a tots quants hi havia allà
 despido tan amorós.
 Li passaren el rosari
 devès una hora de sol
 i no hi havia consol
 per fer el més necessari;
 a Déu ningú fa contrari
 perquè Ell fa tot el que vol,
 i va deixar ple de sol
 qui havia estat son sagrari.
 El sent demà es de matí
 l'havien de dur a enterrar,
 el temps se va ennuvolat
 i com es dia va entrar
 ja va tornar aclarir,
 perquè Déu no volgué així
 per poder fer el seu camí
 sa llibertat els va dar.
 Com eren a Sant Marçal
 qui tocaven ses campanes,
 cosins, germans i germanes
 ploraven en general
 de veure aquell mal mortal
 que tingué en dues setmanes
 i aquelles colors tan sanes
 han perdut son natural.
 Com li varen dir s'enterro
 quatre la varen gordar,
 com la varen enterrar
 que son pare va plorar
 no hi va haver cap cristià
 que no li resés un credo,
 de Adam i Eva el gran erro
 per just tribut va pagar.
 En quinze dies fini
 aquella estrella polida
 qui pareixia mentida
 que una atlota tan garrida

tan jove hagués de morir,
 no es 'via sentit a dir
 almenys dins Marratxí,
 mai una mort tan sentida.
 Mestressa no heu de plorar
 que heu de tenir alegria,
 sa filla és una cadira
 que Déu del cel vos aguia
 per com vindrà aquell dia
 que vós hi haveu d'anar
 perquè vós pogueu posar
 en seva companyia,
 que qualsevol ho voldria
 si hi podria arribar.
 Sa mare plora i fa espant
 i ha acabada s'alegria,
 com veu que sa seva filla
 Si falta des seu davant,
 cent vegades cada instant
 a Déu la comanaria,
 i repeteix cada dia
 agenollada i plorant:
 — Maria Santíssimeta
 si m'haguéssiu dat a triar,
 jo haguera volgut donar
 els cinc dits de sa mà dreta
 sols per aquesta filleta
 que Déu del cel m'envià
 i ara m'he d'aconhortar
 amb s'altra més petiteta...
 no hi ha remei, ma mareta;
 per mi, consol ja no hi ha!
 — Perquè s'ha morta sa filla
 teniu motiu de plorar,
 però eus heu d'aconhortar
 en el que Déu mos envia,
 i tant de nit com de dia
 hora segura no hi ha,
 i ningú ho pot recovar
 de qualsevol estat sia.

Pena en va donar bastanta
 com la mort l'anà a cercar,
 però mos hem d'agombolar
 perquè hem de creure que està
 en el cel com una santa,
 i alegria en té tanta
 com un rossinyol qui canta
 a dins un bosc per criar.
 Habitava a dins ciutat
 es ramell de gran valor,
 i estava amb un senyor
 qui duia molta bondat,
 un qui mai li ha faltat
 dins sa butxaca un velló,
 anant pel camí millor
 que Cristo té assenyalat.
 Margalida t'has guanyat
 per sa virtut un gra dó,
 que Cristo Nostre Senyor
 en molt bona devoció
 el cel li hagi donat,
 i tothom quede conformat
 que tant ric com desdixat
 no en queda cap per llavor.
 ha tinguda bona sort
 si no anà pel purgatori,
 la vegem tots a la glòria
 s'hora de sa nostra mort,
 que això es nostro conhort
 observant-ho de memòria;
 per lograr tal possessori
 dau-nos Senyor esperit fort.
 Donava més resplendor
 que es deiols i ses cabrelles,
 mandau d'En Toni Canyelles,
 Rigo, Ramis i Rosselló
 per qualsevol fas favor
 tant per mascles com famelles,
 ses cançons tals com són elles
 m'han hagut de corregiró.

No heu de mirar el què val
ni el que vos fan pagar,
si trobau que bé no està.
no hi heu de prendre mal,
que són fetes d'un tendral
de per devés San Marçal
qui ha d'anar a guanyar el jornal
a un sementer a llaurar.

En nom del Pare i del Fill
i del sant, Amén Jesus.
Abans de fer mon discurs
de començar aquest dibuix
Déu mos guard de tot perill.
Verge santa immaculada
concebuda sens pecat,
aquí teniu un criat
indigne d'ésser escoltat,
qui vos demana amb humiltat
una memòria exaltada,
per poder explicar, glossada,
sa mort d'una jove honrada
qui vòstrom fill l'ha cridada
i de nosaltros l'ha separada
per tota una eternitat.
Sant del meu nom, Sant Miquel
i tots els altres dau-me guia,
perquè mon desig seria
explicar bé, si podia,
la terrible malaltia
que tingué a Santa Maria
una jove qui embellia,
filla de l'amo en Biel,
després que tots junts al cel
la poguessen veure un dia.
Confiant en Sant Antoni
i en sos altres sants que hi ha,
i amb el rei de son manar,
som pres sa ploma en sa mà

i principi vaig a dar
del martiri que passà
deu dies abans d'expirar
na Joana Bibiloni
i perquè més la ressoni
en cançons ho vull glossar.
A vint-i-vuit li entrà
d'octubre sa malaltia
qui una festa hi havia
de les filles de Maria
i ella encara hi volgué anar,
i després que va ésser allà,
indisposta es va trobar,
i quan el sermó acabà,
l'hagueren d'acompanyar
tres amigues que hi tenia.
Trobant-se molt indisposta
quan a cas seva arribà
tot d'una se va colgar,
i sa mare la mirà
i no li agradà la mostra,
que fent li una proposta,
sa filla féu la resposta:
— Ja no em tornaré aixecar,
que el Senyor em vol separar
de la companyia vostra.
En el vint-i-nou entrà
amb permís de Jesucrist,
Germans, quins dia més trist
la seva gent va passar.
Quan la sentien parlar
qui deia asuqui heu d'estar
perquè vos vaig a deixar
per anar a veure el germà
que dins pocs dies farà
set anys que ja no l'he vist.
A dia trenta passà
trobat-se més carregada,
la seva gent enfadada
el metge envià a cercar

i molt de pressa hi anà,
 i després que l'hagué polsada
 va dir: — Està molt encallada,
 és impossible el curar...
 I a sos pares travessà
 el seu cor amb una llançada.
 En el dia trenta-u
 més greu ja la trobava
 el metge, i s'estranyava
 d'aquell mal tan importú
 i per quant no estava segur
 els va dir que perillava
 a morir si es desmaiava,
 que de cada instant trobava
 que sa creu que es carregava
 era impossible de dur.
 A u de novembre entrà,
 que trist dia de Tot-Sants,
 tant per petits com pels grans
 qui va dir: — Avui set anys fa
 que varen dur a combregar
 an en Jaume el meu germà,
 i amb això veig a lo clar
 que Déu mos vol separar
 de vosaltres en ésser grans.
 Dia dos fonc l'endemà
 dia dels morts, senyalat,
 que trist i desconsolat
 que trist i desconsolat,
 per sos pares, de pensar
 que se n'havien mort tres ja,
 i ella que en conversar
 els deia: — Aquí heu d'estar
 perquè com la mort vindrà
 qui Déu me judicarà
 vos vull tenir al costat,
 Quan el metge hi va tornar
 qui el mal hagué examinat,
 els digué: — S'es encarnat,
 a mal lloc ha carregat;

me parix que no ho treurà.
 I per més aconsolar
 la gent seva, demanà
 consulta, amb un de ciutat,
 li donaren aprovat
 per tenir-la l'endemà.
 Dia tres fonc l'endemà
 qui es des Caulls vingué;
 i sa consulta tingué:
 i a sos pares digué:
 — Don Toni l'ha duita bé,
 però no hi trobo res que fer,
 d'aquest mal no pot curar,
 i el millor que trob serà,
 es fer-li administrar
 el Sagrament vertader.
 Sos pares varen quedar
 molt tristos i desconsolats,
 quan varen veure els filats
 de la mort apareiats
 per na Joana expirar,
 ja podeu creure i pensar
 si estavan trastornats!
 I consultaren tots plegats
 gordat d'uns grossos atacs
 combregar-la l'endemà.
 El diumenge dia quatre
 quan el metge hi va tornar,
 la polsà i la mirà
 i més greu la trobà *
 i va dir: — Precís se fa
 el fer-li sagramentar
 que si no, no els e rebrà,
 que aqueix mal molt fort l'ataca
 i ha d'ésser un miracle
 tres dies puga aguantar,
 Com a metge dic això
 veient que no té remei,
 vos daria de consell
 com més prest millor durle-hi

que fa via igual d'un tro,
i ninguns tenien cor,
penosos i plens de por,
i sa mare digué: — Això es bol,
fugiu, ja hi aniré jo
amb una excusa dir-li-ho.
Sa mare se n'hi va anar
amb paraules disfressades.
— Ses amigues han tornades
altra volta a confessar,
i tu que no hi pots anar
trob que ben pensar serà
fer-te dur aquí es combregar
a fi que puguis guanyar
ses indulgències que hi ha
que el Papa els ha dispensades.
Ella contesta i va dir
que molt ben pensat estava,
i més per ella, que es trobava
molt pròxim an es morir,
I prompte feren camí
an es vicari a dir-li
si ell volia anar-hi
que sempre la confessava
i li digué el que pasava
com si gens de mal tenir.
A les tres de s'horabaixa
li varen dur el combregar
i ben disposta se trobà
i després va començar
dins breu temps a delirar
coses d'aquí i d'allà
i es qui la van escoltar
com la veren de tal classe
deien: — Na Joana passa
a la Vall de Josefat.
Devés les vuit d'un desmai
va estar deu minuts comesa...
tinguent sa candela encesa
i gent que hi havia estesa,

diguent la mort na fet presa
d'una verge de bellesa;
qui la vol veure que hi vagi
que és una cosa d'esglai
més hermosa que un mirall
de tanta pena i tristesa.
A poc a poc recobrà
una mica s'esperit
i passat la santa nit
en el dia cinc va entrar
i son quefer era pensar
i a sos pares demanà
que estiguessin asullà
asseguts o prop del llit
que el seu cor estava oprimít
i molt pròxim d'expirar.
Quin dia cinc més penós
sa mare seva tingué
com na Joana digué:
— Després que morta seré,
pregua a Déu vertader
en qualque acte fervorós
que jo en sos germans majors
allà pregaré per vós,
i en venir a veureu-mos
un lloc buit vos tindré.
Sa mare éssent de cor fort
se pena no demostrava
i de lo que li parlava
ses idees li llevava,
però així mateix estava
el seu cor sense conhort
de veure sa mala sort
que s'arbre millor del seu hort
l'hagués de prendre la mort
amb lo bé que ella el cuidava.
Dia cinc seguí això
que vos acab d'explicar,
un dia mal de passar!
Però Déu alçà la mà

*i a la santa nit entrà
 a on li tornà pregar
 s'afecció tant de debò
 que tothom tenia por
 que no tornés recobrar.
 Dia sis sense conhort
 es predí de Son Maixella
 si va entregar a l'atropella
 just sols per veure-la a ella
 i contemplar sa disort.
 Quina pena i desconhort
 com la digué no molt fort:
 — Es vení no anirà tort
 almenys, veure sa mort
 meva, que estic en capella.
 Veient tant mal es succés
 d'un desmai tan atacat
 per estar amb tranquil·litat
 varen trobar ben pensat
 que un altre doctor vingués,
 dels bons, perquè els digués,
 punt per punt s'enfermetat
 i enviaren a ciutat
 en carruatge un criat
 a cercar el Metge Dardés.
 Quan el metge va arribar
 en el llit a on estava
 el seu cor li escoltava
 per son mal examinar
 i na Joana parlà
 diguent: — Se'n pot excusar,
 que és per demés tot quat fa:
 d'aquest mal no en puc curar
 que com Déu ell m'envià
 sa sentència feta estava.
 Quan en Dardé va trobar
 que no tenia remei,
 a son pare donà consell
 que més no anés a cercar
 que aquest mal no el pot curar*

*només un metge que hi ha
 qui a la Santa Glòria està
 i té sa porta en sa mà
 i la mort la ve a cercar
 en breus ratos per dur-là.
 El darrer dia vos llist
 que en aquest món habita
 a on Déu la deix estar
 de nou anys i mig passà
 i no hi ha cap cristià
 que pugui experimentar
 que mai del món hagués vist
 dia més penós i trist
 quan Nostro Déu Jesucrist
 de nosaltres la separà.
 Veient la mort a la clara
 a sua devora es pilà,
 na Joana demanà
 ses germanes i sa mare,
 dient: — Me'n vaig a fer ara,
 visita an es meu germà,
 i abans de partir us vull dar
 una besada a sa mare,
 que Déu del cel ja em prepara
 el puesto que he d'ocupar.
 Dia set assenyalat
 de novembre va morir,
 de casa seva es despedí
 per anar a posseir
 aquell preciós jardí
 del cel qui Déu consentí
 a mort crucificat,
 perquè tot cristià nat
 que dugui un camí arreglat
 com se mor puga anar-hi.
 Aquí teniu clarament
 sa malaltia glossada
 d'aquesta jove honrada
 que ha morta martirissada
 de cruelíssim turment*

*i nosaltres qui estan visquent
sempre que tinguem present
s'escrit d'aquest document
preguem a l'Omnipotent
que al cel siga col.locada.*

*El cel es un sòtil fort
de valemta lleñamada
i des d'allà m'ha enviada
una memoria exaltada
a fi d'esplicà glosada
per tot Mallorca rodada
s'enfermetat tan pesada
d'aqueixa jove honrada,
i un poc me n he deixada
per també glosà sa mort.*

*Despres qu'hagué badaiat
devés las nou de vetlada
no hei hà cap persona nada
per molt que haje trescat
qui a cap punta haje enconrat
casa més desconsolada
contemplant-lè esmortaiada
i se pena més doblada
era haver-se separada
per tota una eternitat.*

*Essent qu'estave molt bé
dos fredins varen anà
a son pare a demanà
si'ls volia donà
permís per poré alsà
en verle de devallà
d'es seu cuarto a n'es carré,
i ell contestà i digué
cercau es qu'heureu masté,
tot està en vostro manà.*

*Cinc eran que demanareu
es perís per treurerle,
emperò no pogué esè*

*som pare es donar-ne
perqu'era just i de fe
sa victori accedir-le
a n'es primers qu'ei anaren
per lo bé que se tractaren,
i més que s'en carregaren
d'aquest tangó cuidar-se.*

*Tota sa nit se trobà
de molta de gent gordada
trista i desconsolada
vejent-la esmortaiada
no'i poria dà pasada
s'haverla de dú enterrà,
i noltros mos convendrà
d'aquí, per ella pregà,
qu'ella del cel pensarà
en noltros qualche vegada.*

*De robas molt preciosas
li varen fé un vestit
consultat i elegit
de personas ideosas
i en randas agradosas
per sas voreras cosit,
i no penseu qu'aquest escrit
sia cap papé a fingit,
i ni a pobre ni a ric
no'n voreu de més hermosas.*

*Certas joves hei anaren
es dematí a veure-le
com amiga qua va ésser
es temps que juntas anaren
i cuant allà arribaren
i amb un gran plors sa posaren
i sa mare aconsolaren
i ets uis no s'axugaren
fins despues d'enterrar-le.*

*De joves seguit seguit
de totas parts ni anaven
i tot d'una qu'arribaven
tres para-nostros pasaven*

però molt pronta ploraven
i sa mare aconsolaven
quedant-se en so cò oprimit
de veure aquell esperit
qui era tant desxondit
qui difunt ja contemplaven.

Com vengué devés mig dia
anava en folç es camí
de fredinas d'es texí
d'es barrals, i des cossí,
cai tuthom hei corria
per veure sa fesomia,
d'aquell polít xerafi,
i no porian consentí
que s'hagués de despedí
i deixà Santa Maria.

S' hora baixa s'escolà
donà avis en sas campanas
i pes poble i parts foranas
qui d'anari tengué ganas
las se feren espasà
i sa mare aconsolà;
i si vos qués de di a lo clà
quants son qu'hei varen anà
no bastan duas semanas.

Per las set feren present
per pasar-li sa corona
i no'i hagué cap persona
que no tengués sentiment
i acodiren prontament
a un altar reverent
ahon anà molta de gent,
i som pare molt content
de tots agraidament
a tots juns las gracias dona.

Es rosari li resaven
tres o quatre capellans
homos, donas e infants
de petits i demés grans
derrera los ajudaven

i més espesos estaven
que no es dit de sas mans,
jo mai n'havia vist tantís
en no se aquells dias sants
com ses porfesons pasaven.

Quant va està llest el saltiri,
un el va representà,
i la gent se va posà
de tot bon có a plorà
en desconsol i deliri,
sa mare per molt que miri
no veurà pus s'hermós lliri
que tant de temps va cuidà...
Tothom volia elcansà
es ferli llum amb un ciri.

Quant de caseua sortia
li posaren en finó
coronas de gran való
sas amigas que tenia
i sa mare i sa tia
i altre gent qu'hei havia
ploraven en es balcó
amb un vertadé doló
de veure qu'en porfesó
sen duian sa seua fia.

Tot es poble s'era alsat
una cosa fora mida,
molta de gent reunida
per caseua compartida
par dar-li sa despedida
per tota una eternitat
i noltros qui hem quedat
preguem amb un có inñlamat
a Déu d'eterna bondat
que'n el cel l'haje cohida.

En aquell mateix instant
va partí s'acompanyada
en porfesó creu alsada
que li anaven devant
il a derrera cantant

es clero capa posada,
i no hei ha persona nada
qui haje vist cap vegada
una mort tan venerada
de cavallé ni mercant,

A sa revolta un instant
la tengueren aturada,
cantant en sa creu alsada
i con va està despatxada
es clero anà reculant
i en seguiren dos devant
el sant rosari resant,
varen anà caminant
fins que va ésse en el lloc sant
ahont està sepultada.

A's costat de sa capella
a un deposit qu'hei ha,
quant arribaren allà
dedins l'hei varen posà
ahont tothom volgué entrà
amb orde a visità,
es cos d'aquella poncella,
i com la veian tan bella
n'os porian jirà a ella
que no haguessan de plorà.

Es qu'i havia nombrats
per gordar-le es quedaren,
i els altres s'en anaren
i sa gent seua aconsolaren.
Estils que sempre han s'usats
i quedant-se contentats
en nom seu a tots plegats
vos don gracies a manats
a fredins i a casats
qui morta l'acompanyaren.

De sa pena que tenia
som pare no va dormí,
i l'on demà dematí
molt abans des sol sortí
acompanyat predí

volgué anà a veure sa fia
per veure s'is corrompia
cap mica sa fesomia...
i consentí no poria
haver-sen de despedí.

Llavó sa mare en sas ninas
també volgué anari
i com la va descobrí
més sentiment va tení
que Cristo abans de morí
qui's cap li varen cobrí
amb un gran compost d'espinas;
jovent i si heu examinas
observeràs ses doctrinas
pensant en lo que patí,

Poreu pensà cada cual
sa tristò que li causà
veure sa fia asullà,
bastave just es pensà
qu'ella feia quatre ja
qu'en tenia en es fosà
de brancons d'es seu simal,
i com estil general
li feren sa funeral
de lo milloret qu'heu hà.

Entre amos i senyors
molta de gent hei vengué
i no crec qu'es pugués fe
un enterro més hermós
i perquè fos més honrós
feren vení cantadós
i llavó un primatxé
de la Seu, qu'es el primé
i sas solfas que dugué
per treure es cantic millós.

Quant sortiren des enterro
anaren a aconsolà
tots es qui varen cantà,
capellans i s'escolà
i amos d'aquí i d'allà,

ja poreu creure i pensà
per tanta pena agontà
sas mestè un có de ferro,
i are vé s'acte més perro
quant la varen enterrà.

Anave en golf es camí
con vengué devés mig dia
de gent qu'anave i venia
de veure aquell xerafi
i no porian consentí
haver-se de despedi
de sa seua companya,
i perque un poc es corrompia
a enterrar-le feren via
per escusà un que di.

Tengueren l'amo'n Biel
una pena molt sobrada,
com l'hagueren enterrada
qui vos va di sa rotlada
Déu fasa que sia al cel,
aquest consol és cruel
per un qui a llum l'ha dada
però jei heu de dà pasada
perquè si Déu li dà entrada
no hei ha ditxa més fael.

Sa mare tenia rahó
de plorà i està enfadada
peró donau-hi pasada
i feisvós refletxió
qu'era Déu nostro Senyó
qui la vos via enviada,
i are si l'ha cridada
i de vos la separada
pentura està col.locada
a un altre lloc milló.

La mort mos vé per herencia
d'es nostros pares primés
per no havé estat vertadés
i faltá a s'obediencia,

per això aqueixa audiencia
no canvia sa sentencia
amb enpenyos ni en doblés
i no hei ha que fei més
sos pares i los demés
que prendeu en paciència.

A set de novembre morí
l'any vuitcents noranta quatre
Déu mos cria i mos mata
i ningú las hi empata
i heu té disposat així,
i no'em porem defogí;
tots hem de fé aquest camí
per causa d'Adam tení
com Déu el va redimí
una companyera flaca.

Per llary temps se trobarà
escrit l'any noranta quatre
si la mort el món va batre
i a Santa Maria entrà
i una jove sen manà
més hermosa que sa plata,
i es morí ningú el barata,
es citat hei ha d'anà;
per això convé observà
sa llei d'es divino mapa.

Denou anys i mig tenia
quant la jove va morí,
quant comensave a embelli
i a sos pares los omplia
d'una perfecta alegria
que mai tornaràn tení;
lo milló es resarli
de bon có un Ave-Maria,
i que'n el cel tots junts un dia
en sa seua companyia
mos ribem a reuni.

Jesucrist fill de Maria
 Déu del cel Omnipotent,
 aquí teniu un servent
 prostrat a Vós humilment
 vos demana enteniment
 i discurs abastament
 i una gran saviduria,
 perquè mon desig seria
 explicar a Santa Maria,
 punt per punt sa malaltia
 que en Miquel Caló tenia
 i es gran turment que patia
 fins i tant que vingué el dia
 que va arribar a s'agonia
 o mos dà es despediment.
 Pes Gost a Santa Maria
 fer festa varen tramà
 i a cinc la varen posar
 i varen córrer i ballar
 i en Miquel Caló hi va anar
 i va riure i va folgar
 amb sos amics que tenia,
 i ballant se divertia
 que mal l'hagués de matar,
 Com el ball s'hagué acabat
 a casa seva se'n va anar
 i se roba es va mudar,
 i tots junts varen sopar
 i amb son pare va acordar
 d'anar-se'n a jeure allà
 a on estava llogat,
 per dormir més descansat
 fins que seria cridat
 per anar-se'n a llaurar.
 El companyy cridà
 perquè aixi havien quedats
 com des ball s'eren deixats
 i se n'anaren plegats
 ben contents i ben trempats,
 pel camí estaven cansats

i se varen aturar
 una mica a descansar
 comptant de continuar
 en estar ben reposats.
 Morts de son, varen trobar
 que sa font seca era enfora,
 varen dir: — Seurem una hora
 i ja tornarem marxar.
 I com se va despertar
 en Miquel se va trobar
 sa trencadura de fora,
 des qui li estan devora
 treguent el seu có que plora
 a casa seva vol tornar.
 A casa seva es va acostar
 i abans d'arribar-hi,
 sa mare el va descobrir
 i a son pare va dir:
 — En Miquel torna venir,
 cosa de nou hi haurà,
 i tot d'una varen anar
 a sortir-li a camí;
 arribà i se desvestí
 i tot d'una se colgà.
 Després que colgat va estar
 per sa trencadura feren
 ells dos tot el que saberen
 cercant el que no tingueren
 i per cap d'estil pogueren
 poder-li fer tornar entrar;
 ja podeu creure i pensar
 de sentir-lo gemegar
 sens remei poder-li dar
 es sentiment que tingueren.
 Estant el metge avisat
 tot d'una se n'hi va anar
 i quan a casa seva entrà
 de dalt a baix el mirà
 i ja volgué suposar
 que estava a un mal estat,

*i digué: — El trob encallat,
 no puc dir el què serà...
 un tauló, i vorem demà
 ell quin tomb haurà donat.
 Dia set, fins l'endemà
 i no fer cap millorança,
 però estava en confiança
 que s'havia d'abotar,
 i quan el metge hi tornà
 el polsà i el mirà,
 pero no els-e va donar
 cap pèl de bona esperança
 i això fons un cop de llança
 que els seus pares travessà.
 Passant pena i gemegant
 sa fe prop de s'horabaixa,
 i del cos sa seva caixa
 com qui s'anàs estellant,
 de qui el mirava era plant
 veure que de cada instant
 com qui s'anàs acostant
 a la mort en s'ala baixa
 el mateix que un nin de faixa
 qui el mal el va estrangulant.
 De Déu del cel ajudat
 en el dia vuit entrà,
 i quan el metge hi tornà,
 el mal li va examinar
 i trobà s'era encarnat,
 dient: — S'és atropellat
 i estaria exposat
 a dur un mal resultat,
 i per lo tant som pensat
 que el fésseu sacramentar.
 Hi feren anar el vicari
 o un altre capellà,
 perquè es pogués confesar
 i per dur-li el combregar,
 qui això per un cristià
 qui a la terra ha de deixar*

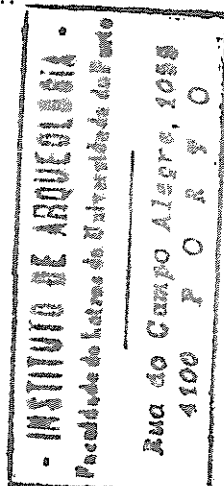
*i hereu del cel vol entrar
 tothom sap que és necessari
 que si no hi ha calvari
 qui no els-e deixar passar.
 Quan hagué rebut el Senyor,
 confessat i combregat,
 tenia en el seu costat
 son pare per guardar-lo
 li demanà per favor
 un venta i per ventar-lo
 per dar-li aspiració
 perquè estava desmaiat
 abatut i apretat
 d'aquell terrible dolor.
 Quan son pare el va sentir
 que es ventall li demanà
 a cercar-ne un va anar
 i sempre el varen ventar
 fins a l'hora que morí
 qui del món se despedí
 per entrar a posseir
 aquell preciós jardí
 del cel qui en lo que patí
 de martiri, ell guanyà,
 De gran martiri penant
 en el dia nou va entrar
 i son quefer era pensar
 i a son pare demanar
 el metge de cada instant
 i perquè es'nava torbant
 amb ell varen consultar
 d'un curandero cercar
 i tot d'una van acceptar
 que passassen l'obra envant.
 Per quant no se componia,
 entre tots varen pensar
 d'un enviar-ne a cercar
 i fins a Biniali anà,
 qui un de fama n'hi havia
 per veure si el curaria,*

i hagué mort quan fou allà,
 i es remei va se'n tornar,
 i es malalt va passar
 a dins el llit s'agonia.
 Essent tant el que patia
 no ho podia suportar,
 i a Espories varen anar
 que els-e varen acuà
 que un altre bo hi havia,
 i ja vingué el mateix dia,
 en so passatge arribà
 i una coca li posà
 i un poc de consol els donà
 dient que s'adobaria.
 Banys de sevre si o no
 s'Esporlari hi vindria,
 enviaren una guia
 an el metge d'Alaró,
 dient-li que fes favor
 de venir a medicarlo
 tant de pressa com podia,
 i va dir-li apareixia
 que si anar del cos rompia
 perillava a treure-hó.
 Els banys li ordenà
 i esperits d'aquells més cas
 perquè es cos se reforcés,
 i abans d'hora no paràs
 a la vall de Josafat
 i son quefer era es pensar
 i a son pare demanà
 cada instant que li posés
 sa botella prop del nas
 per ell poder respirar.
 També li va demanar
 que el posés dins sa banyera,
 el divendres això era
 i l'endemà duia quimera
 de poder anar a festejar,
 i s'atlota li envià

per sa germana en sa mà
 un brotet d'eufabeguera,
 senyal d'amor vertadera,
 que el seu cos seu alegrà.
 Co mel brotet va tenir,
 va dir: — Això que és, na Maria?...
 es ramell molt s'aprecia
 però més m'estimaria
 sa persona qui el me envia
 me pogués fer companyia
 asseguda prop de mi.
 I na Maria va dir aquí:
 — Si no hi trobessen que dir,
 es gust d'ella que ja hi seria.
 S'horabaixa hi va tornar
 el metge dues vegades,
 i li va escriure cullerades
 d'aquelles més carregades
 perquè pogués aguantar
 el temps que havien d'estar
 donant-li ses beverades,
 perquè s'havien tancades
 en tancadures gruixades
 ses portes del respirar.
 El metge el tornà a mirar
 un poc abans de partir
 i an el capellà va dir:
 — A les deu que torno venir
 si per cas ara se'n va,
 que com qui es vagi acostar
 a ses hores d'es morir,
 no crec que esperi sortir
 el sol demà de matí
 o si nos m'enganyarà.
 Com d'allà se despedí
 amb son pare va quedar
 per donar-li l'endemà
 i a cas de mort l'avisà
 que l'hi havia enviar a dir
 per estalviar el camí

i no haver-lo de pagar.
 Ja podeu creure i pensar
 com ell va sentir aquest pla
 el seu cor si s'entristí,
 Veient el mal que patia
 no el podria resistir,
 consultaren de dir-li:
 vols que anem a Sant Magí
 si el cas t'adobes, un dia?,
 i ell respondre fent via
 tot d'une va dir que si
 però es mal fer el sen carni
 i a dins poc temps va mori
 sense gens de fesomia.
 Son pare força li dava
 d'esperits per respirar,
 i en el dissabte arribà
 i només feia demanar
 en Francesc el seu germà
 com era que no hi anava
 i per moments s'acostava
 a la morte per expirar,
 i a les nou va deixar
 la seva gent qui plorava.
 El dissabte va morir
 a devés les nou del dia,
 i va prendre altre camí
 va deixar Santa Maria
 sense saber quan partí
 en a quin punt se'n'niria,
 Déu meu, i lo que voldria
 que en el cel tots junts un dia
 en sa vostra companyia
 poguem aplegar-nos-hi.
 El dissabte a migdia
 com se deixà de dinar
 s'atlota se n'hi va anar
 amb sa germana Maria,
 pensant de que viu seria
 i que amb elle conversaria

i hagué mort quan va ser allà,
 i tanta pena li causà
 que es qui la veren plorar
 se creien que s'esmortia.
 Sa germana conversà
 i per ella alçà sa veu,
 va dir an es vells: — Si voleu
 que nosaltres fàcem sa créu...
 perquè més d'un any sabeu
 que a casa nostra festejà;
 na Francisca l'arreglà,
 i sobretot, per acabar
 de més guapes no'n voreu.
 El duien an el fossar
 devés les nou de vetllada,
 i no hi ha persona nada
 que hagi vist cap vegada
 tan grossa una acompanyada
 de fadrins tots d'una mà,
 i si a la santa glòria està,
 el favor mos pagarà
 a Déu que mos don entrada.
 El diumenge de matí
 com l'anaren enterrar,
 trobaren s'atlota allà
 qui sa mare li havia manat,
 ja que no la deixà anar,
 a veure'l abans de morir,
 i no podia consentir
 que s'hagués de consumir
 a dins sa terra un fadrí
 que tant de temps va estimar.
 A onze d'agost morí
 de mil vuit-cents noranta-quatre,
 Déu mos cria i Déu mos mata,
 tots hem de fer aquest camí,
 i ningú en pot defugir,
 la mort no vol en venir
 res que la puga impedir,
 no serveix el or ni la plata,

*i un per s'altre no barata
des que a cita ha d'acudir.
Germans del meu auditori,
aquest compost que heu sentit
d'un jove que l'ha elegit;
del mateix poble nodrit,
qui el Senyor l'ha protegit
donant-li de sa victòria
un vertader possessori
perquè tingueu en memòria
per llarg temps en el cor escrit
dels difunts el que us he dit,
i amb ell pensant qualche pic
resant-li de bon delit
un parenostre petit...
que Déu l'hagi recollit
a la seva santa glòria.
Ja queda desempenyada
la meva comissió
de fer cançons de tristor
per un tal Miquel Caló
que li va enviar el Senyor
una agonia sobrada;
i aquest qui l'ha dictada
és sa primera vegada
que cap mort hagués glosada,
i si ha feta alguna errada
per un pic dispenseu-ló,
que a posta no es posa autor
ni es vol mostrar glosador
fins que sabrà si o no
de tot el poble en redó
sa feina si vos agrada.*

*Jesus, Josep i Maria
donau-me descrició
per explicà sa tristó
que tengué Santa Maria*

*quant vengué el funest dia
que va morí el Rectó
homo qui amb tanta amó
tot el poble dirigia.*

*Com ell mateix advertí
que nós poria aixicà
va envià a demanà
en es vicari Crespí
per veure si'l vol servi
qu'en el poble cristià
perdó per ell demanà
ja que no pot anarí.*

*El vicari amb gran amó
son encarrec acceptá,
demunt sa trono pujà
que no poria dir-hó,
menvia el senyor Rectó
que si'l voleu perdonà
petits i grans quants hi hà
a tots demana perdó.*

*Aquí el poble respongué
perdon al senyor Rectó
així el perdó el senyó
de sas culpas si's qu'en té,
a Déu demanaré
per ell sa bendició
donau-li i pel gran amó
que a vós sempre vos tengué.*

*Com es metge va trobà
que no tenia remei
los va donà de consei
qu'el fesen sacramentà
no'i hagué cap capellà
que tengués có de dir-lei,
l'amo'en Llorens Caldentey
l'hei digué a germà.*

*Es vicaris no sabian
com havian d'arretglà
per dur-li es combregà,
que ninguns való tenian*

desitkant i no porian
el sacrament ministrà,
tante pena els a causà
que per moments s'entristian.

Qui a Déu desitja amà
amb amó l'ha de serví
il també ha d'assistí
si pot en el seu germà,
de tal modo heu va pensà
D. Pera Jusep Crespi
que de való es revestí
i li duqué es combregà.

Com li hagué administrad
aquell sagarament d'amó,
li va dí el senyor Rectó:
li deman per caritat
are qui he combregat
hem don s'estremunció
per tení força i való
per passà a l'eternitat.

I d'aquí din temps molt breu
per instants se desmaiave
s'esperit se departava
d'aquell fret com se neu
el seu cós ja se trobave
i era perquè entregave
el Rectó, s'ànima a Déu.

En Salom qui' s'escolà
correns va anà a dir-ho,
i en gran pena i doló
com dins l'Església va entrà
en veu alta va exclamà:
«Ja es mort el senyor Rectó»
en aquesta ocasió
are acaba d'expirar.

L'any mil vuitcents va morí
vuitante set, primé dia
de juny i Santa Maria
totalment se van entristí,
veure que auxtxauauxí

de noltros se despedia,
el pare, el mestre i sa guia
que mos dave el bon camí.

Poble de Santa Maria
si plores ja tens rahó
perquè has perdut es pastó
quei tant bé mos dirigia,
no menjave ni dormia
per dar-mos instrucció,
amb caritat i amó
a tota sa gent servia.

Era homo ple de bondad
qu'aconortave tothom,
per tot es poble el seu nom
de bon có serà plorat,
lque Déu haje perdonat
el nostro i seu majordom
a noltros s'hora com
passarem al seu costat

Quina joya de való
ha perdut Santa Maria
ja mos falta aquella guia
de nostra salvació,
lja és mort el senyor Rectó
qui tant de bé mos volia!
ensenyant-mos cada dia
la santa religió.

La mort mos vé per herenci
i ningú en pot refogi
qu'en so rectó porem dí
que tenim bona advertencia,
ell qui en sa seua elocuençia
sempre a Déu volgué serví
també hagut de morí
per justa correspondenci.

Homo de gran caritat
això no ho porem dubtà
que haguera volgut posà
si possible fos estat
a dins un cos tot plegat

tot el poble cristià
i amb ell Déu alabà
per tota una ternitat.

Trenta quatre anys estigué
en sa nostra companyia,
treballant per el nostre bé,
la gran part del seu que fé
era obsequià a Maria
o en el poble si sabia
pobre que heu hagués mésté.

Ja no tenim més remei
que a Déu comanar-lo
!ja es mort el senyor Rectó
o D. Rafel Caldentey,
i si seguim son consei
lograrem salvació,
que és adorà amb gran amó
de Cristo la santa llei.

Mai se veia asociat
d'obsequià a Maria
o en el poble si sabia
cap pobre en necessitat,
era un foc de caritat
qui es có li consumia,
i tota la gent servia
amb amor i humiltat.

Ja havem perdut el pastó
ell que tant mos estimave
i nit i dia treballava
per entregà en el senyó
de tots sa guarda milló;
per això mos convidave
a l'esglesia i mos ensenyava
sa nostra salvació.

Reina del cel, nostra mare
!oh quin nom tan amorós!
jo vui obsequiar-vos
verge pura immaculada
rebeu bé lo nostro pare
are que vé a veurer-vos
agraint-li es favós
de que tant vos ha estimada.

Com vos sereu coronat
en sa corona d'amó
suplicau en el senyó
per el clero que heu deixat
que li don serietat
en qualsevol acció
com també en el nou Rectó
qui a vostro lloc s'ha posat.

Vos deman senyor Rectó
per com en el cel sereu
que per noltros demaneu
a Cristo Nostro Senyor
que mos don el seu amó
que així esperam que heu fereu,
si no sentim vostra veu
siau nostro intercesó.

Aproximada victoria
are més que mai tendrem,
son exemple seguirem
i mos tendrà en memoria
logrant-mós un possessori
del cel per com morirem,
Déu face tots el vegem
a la seva santa gloria.